

LIBER SEPTIMUS,

DE

STELLIS FIXIS

& eo quod finit eas.

CAPUT I.

De Distantia Fixarum vel à Tellure nostra vel potius à Sole.

Omnipotentia in nullo magis manifesta quam in infinita multitudine.

Nunc denique aggredimur rem, subtilitatem atque intellectum omnem adhuc magis excedentem. Etenim nunquam magis manifestata est Dei majestas, omnipotentia & creaturarum ejus abyssus, quam in contemplatione distantiarum, multitudinum ac vastitatum horum extra nostrum Planetarium Mundum, per ingentes simul inter sese invicem distantias dispersorum Corporum lucentium.

In Spatio Infinito quavis ingens distantia, Magnitudo ut & Multitudo, parva est estimanda.

Cum primis autem hoc loco, ad Continens seu *Spatium* illud *Infinitè*, *Immensè expansum*, respiciendum erit; in quo nulla excogitari potest tam magna longitudo seu ingens distantia, ut ideò sit minus credibilis quam quævis alia major vel minor; nec nominari tam vastum corpus, quo aliud non possit inveniri majus aut excellentius; neque tantus Numerus indicari, quo non aliquis supersit. Unde *lib. 2 cap. 12*. diximus, quod nulla quantitas reverà aliquid sit; vocabula enim ista *Magnum*, *Parvum*, *Vastum*, *Minimum* &c. sunt termini non absoluti, sed relativi, sic, ut eadem res cum diversis comparata, jam possit appellari vasta, & interdum insensibiliter parva. Quis enim potest negare, quin in *Infinito*, *Immensò*, facile assignari possit tanta distantia, ut ex ea, tota illa ab Astronomis sic putata Sphæra stellarum, ceu punctum appareat. Sicut autem tanta distantia nostro intellectui est incomprehensibilis, sic ingenuè confitendum est, Numeros, distantias ac magnitudines Stellarum, quæ jam ab

Magnum vel Parvum, in Infinito Spatio, non est.

In infinito Spatio, facile distantia aliqua assignari potest, ex qua totus Mundus saltem ut punctum appareat.

Astronomis omnibus conceduntur, tam esse imperceptibiles, quam quavis alias. Quemadmodum enim in apprehensione numerorum, cum ultra Myriadum Myriades est perventum, intellectus noster confunditur, nec amplius conceptum formare potest, sic idem quoque in illis nobis accidet.

Astronomi quidem, stellis Fixis omnibus, unam tantum sphaeram assignarunt, tam Ptolemaici quam Tychonici ut & Copernicani; sed in mensurandis earum distantis toto Cælo à se invicem differunt.

Ptolemaici communiter attribuunt Fixis Parallaxin aliquam (sumtam à centro Terræ) 4 scilicet secundorum; ex quibus secundum eorum computationem attollitur Cælum stellatum 45225 Semidiam. Terræ. Ricciolus verò saltem Parallaxin unius vel duorum secundorum eis assignat, ex quibus colligit distantiam vel 100000, vel 210000 semidiametrorum Terræ, qua de re perlegendum erit *caput 26. lib. 1. hujus tractatus*.

Altitudo Stellarum secundum Ptolemaicos.

Tycho Brahe, sine Geometricis quidem fundamentis, forsan positione certi pro incerto (dum Saturnum 12340 semidiametros Terrestres à Terra abesse statuit) Fixis distantiam 14000 semidiametrorum Terræ: Sectator autem ejus Pat. Antonius Reita 20000000 semidiametrorum attribuit, videatur de his *cap. 26. & 27. lib. 1.*

Secundum Tychonicos.

Copernicani verò quia comperiuntur, semidiametrum Terræ nullam omninò sensibilem facere Parallaxin ad Fixas, ideoque supponunt aliquam ad

Altitudo Stellarum collecta ex hypothesebus Copernicanorum.